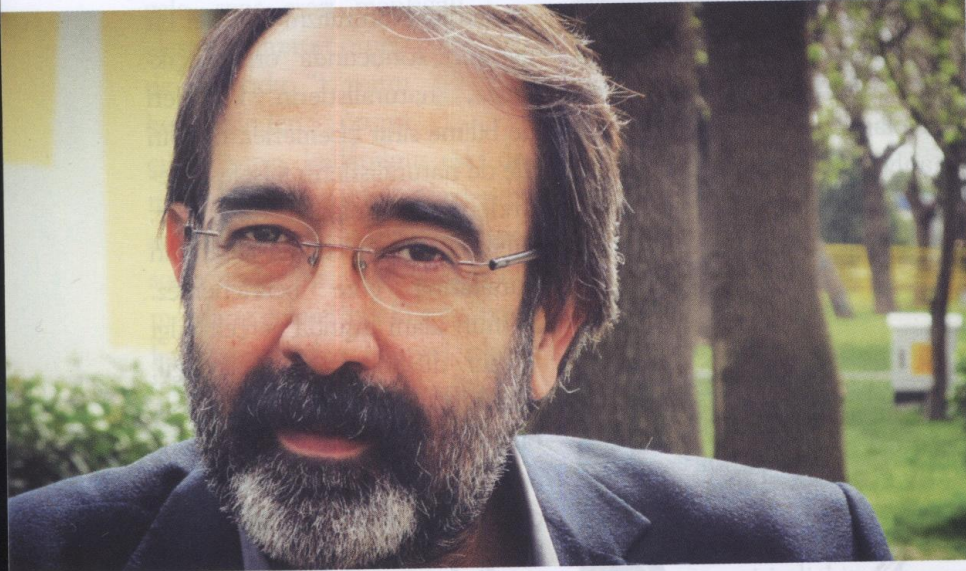

ÇANTASIZLAR KAMPI'NDAKİ BULUŞMA

Bir yetişkin yazarı olan Behçet Çelik'in çocuklar için yazarken de başarılı olabileceğini gösteriyor bu ilk roman. Yazar kendine özgü bakışı, dili ve hikâye etme metoduyla, "çocuğa göre"liği iyi harmanlamış. Bence Çantasızlar Kampı'nı sadece çocuklar değil, yetişkinler de okumalıdır. Zira birlik, beraberlik, barış ve dostluk adına çocuklardan öğrenilecek ne çok şey var.

Çocukluk çağlarının en güzel zaman dilimi hiç kuşkusuz yaz tatilleridir. Çocukların, arkadaşları ve akraba çocuklarıyla bir araya geldikleri, okulla ilgili sorumluluklardan sıyrılarak gönüllerince oynayıp eğlenebildikleri tatillerin tadı asla unutulmaz. İşte böyle, adı üzerinde, yükü ve sorumluluğu temsil eden "çanta"dan kurtulmuş, özgürce yaşanan bir yaz tatilini anlatıyor Behçet Çelik'in ilk çocuk romanı Çantasızlar Kampı.

Başındaki ithafa bakılırsa yazar, romandaki bazı hikâyeleri birkaç çocuktan ödünç almış ama kitabın konusu biz yetişkinler için bile ilgi çekici.

Romanın kahramanı olan beş afacanı yaz tatilinde bir araya getirmek, akrabaları olan Ufuk Amca'nın fikridir. Onlarla ilgilenmenin güçlüğü ve çocukların bir araya geldiklerinde birer canavara dönüşebileceğini bilen ebeveynler onun bu fikrine itiraz etse de Ufuk, bu tatil planında kararlı

ve isteklidir, ne kadar isabetli bir karar verdiğini de zaman geçince daha iyi anlar. Çocuklar farklı ailelerden gelirler. Kerem'le Defne yani ikizler Almanya'da yaşamaktadır, bu kamp onların yaz tatili için Türkiye'ye geldikleri zamana denk getirilir, dolayısıyla ikizler, aynı zamanda Ufuk ve ailesinin yatılı misafiridir. Vedat ve abisi Baran ayrıca Zeynep de Ufuk'la aynı şehirde yaşamaktadır. Onlar da Ali Dede'yle Ayşe Nene'nin evine gündüzleri misafir olurlar.

Ufuk, ilk günlerde çocuklara, grup ruhu kazandırmak için, birlikte bir ad bulmalarını önerir. Çocukların isim arayışları bile oyunlarında olduğu gibi çatışmalara neden olur. Sonunda Ufuk'un teklifi olan, "Çantasızlar" adı hepsi tarafından benimsenir. Çantasızlar henüz yolun başında bir kedi kurtarma operasyonu, gruptaki dayanışmanın ve beraberlik ruhunun farkına varırlar. Gün boyu birlikte olan çocuklar, önceleri bilgisayar oyunları ile ilgilenip her şey için tartışır, hatta bu tartışmalar içlerinden birinin ağlamasıyla sona

erebilir. Çünkü çocuklar aralarında cinsiyet ve yaş ayrımının keskin olduğu yaşlardadırlar. Ancak daha sonra Akif Dede'nin evini ve bahçesini keşfetmek onların gündemini değiştirir.

Akif Dede mahallede, metruk bir apartmanda tek başına yaşayan; evi, bahçesi ve kendisi kim-sesiz kalmış bir ihtiyardır. Çocuklar için apartmanlar arasında bulunan bir cennet gibidir onun bahçesi. Hele evinin karşısındaki boş daire, kısa sürede Çantasızlar için "yuva" adını ver-

dikleri bir oyun mekânı hâline gelir. Ama apartmanın diğer sahipleri orasının yıkılıp yerine büyük bir bina yapılmasını istemektedir, çocukların gidip gelmesinden rahatsızlık duyarak boş dairenin kapısına bir süre sonra kocaman bir asma kilit vurur, dahası çirkin oyunlar oynarlar. Bu durum karşısında hayal kırıklığına uğrayan ve üzülen afacanlar, hep beraber Akif Dede'nin sorununa odaklanıp üzerinde kafa yormaya başlarlar.

Asıl aralarındaki kaynaşma bundan sonra gerçekleşir ve heyecan burada başlar. Geçen süre zarfında çocuklar, birlikte oynamaya ve sorunlarını çözmeye de alışır. Yaratıcılık ve cesaretleri sayesinde durumla ilgili çözüm arayışları elbette sonuçsuz kalmaz, sürekli yeni fikirler üretilir, bu arada Çantasızlar'a en büyük yardım da çocukların en iyi arkadaşı kedilerden gelir. Korkusuzca atıldıkları macerada çocuklar Akif Dede'nin

yeğeniyle aralarındaki gerginliğin giderilmesini ve evle ilgili isteklerinin gerçekleşmesini sağlarken, ağaçları, bahçeyi, çocukça düşleri de insan ve değer öğüten çarkların dişlilerinden kurtarmış olurlar. Bu, çocuklar için unutulmaz bir deneyimdir.

Emanet çocukların tehlikeli surlarda dolaştığını öğrenen Ufuk, bir yetişkin olarak telaşlansa da çocuklardan öğrenilecek çok şey olduğunu bilir neyse ki. Bazen bir yetişkin kadar olgun ve akıllı olan Çantasızlar bazen de çocuk olduklarını kimseye unutturmayacak kadar çılgın davranabilirler. Her an yeni bir şeyle Ufuk'u ve diğer büyükleri şaşırtmaktan geri kalmazlar. Oyunları, aralarındaki tartışmalar, adalet anlayışları, grupça belirledikleri kurallar ve yaptırımlar, bunlara uymayana kestikleri ceza, sorunlara yaklaşım biçimleri hep yetişkinlere ders verecek niteliktedir. Yaratıcılıkları

sayesinde kolayca kendilerine göre bir dünya yaratabilirler, bir anda bir evcilik hatta bir kovboy filmi senaryosu yazıp oynayabildiklerini görürüz romanda.

Yazar, çocukların dünyasına Ufuk Amca'nın gözünden bakarak yetişkinlerle çocukların sorunlara yaklaşımındaki farklılıkları ortaya koyar. Birkaç dakika önce yapılmış hararetli bir tartışma yahut kavga çocuk dünyasında, biraz sonra oynanacak neşeli bir oyuna engel değildir. Çocuklar küslüklerin üzerinden atlayıp yola devam edebiliyor-

lar, Ufuk da bu nedenle ara sıra "Keşke büyükler de..." diye başlayan cümleler kuruyor.

Çantasızlar Kampı'nda dur durak bilmeyen çocuklukla yavaşlayan yaşlılık arasında bir ilişki ağı kurmuş Behçet Çelik. Hepimizin hasret duyduğu çocukluğumuza yüzünü dönerek eskilerle yenileri buluşturmuş. Romanda Akif ve Ali Dede'ler, Ayşe Nene, Ufuk ve çocuklar üçgeninde üç kuşak bir araya geliyor. Kuşaklar birbirlerinin hayatlarına, sohbetlerine tanık oluyorlar, aradaki mesafe kayboluyor. Ufuk, yaşlılarla çocuklar arasında köprü vazifesi görüyor. Çocuklar yetişkinlerin sevgi, anlayış ve hoşgörüsüyle kuşatılıyorlar; bu sayede kendi dünyalarının güzelliklerini, renklerini ve zenginliklerini ortaya koyup adeta büyüklerle bir hediye gibi sunuyorlar. Bu nedenle Çantasızlar Kampı içimizi ısıtıp ruhumuzu ısıtıyor. ■